

Мара.

(Приказка).

I.

Живѣлъ нѣкога имотенъ селянинъ съ жена си и съ четиритѣхъ си дѣца. Тѣ имали една хубава и шарена котка. Викали я Мара. Дѣцата я обичали и по цѣлъ день си играли съ нея. Сѣ съ месо и млѣко я хранѣли. Затлѣстѣла Мара, станала мързелива и отвикнала да лови мишки. Пъкъ и какъ да лови? Пъргавитѣ мишчета бѣгали бързо, а дебелията Мара едвамъ се влачела. Когато дѣцата били въ училище, Мара дрѣмѣла задъ печката. Щомъ се завръщали, тѣ я нахранвали и послѣ я носѣли на ржцѣ или пъкъ я возѣли въ малката си колца.

А вкжци, изъ плѣвнята и въ яхъра се навѣдили много мишки. Селянинътъ се оплаквалъ, че му изгризали неочуканитѣ царевици, че окрали зобъта на кравитѣ отъ яслитѣ и че се прѣчкали посрѣдъ бѣлъ день даже изъ краката му. Толкова смѣли били станали тия малки животинки. И никога не влизали въ капана. Селянинътъ запрѣлъ Мара въ яхъра, кждѣто имало най-много мишки. Ала напразно. Като влизалъ сутринъ въ яхъра, той я намиралъ въ сламата заспала. Веднажъ селянинътъ видѣлъ, какъ нѣколко малки и рѣшителни мишчета я дърпали за мустачкитѣ и тя не се събудила. Най-послѣ не могълъ да търпи, взелъ камшика и започналъ да я бие.